

Rémmese a XX. századból

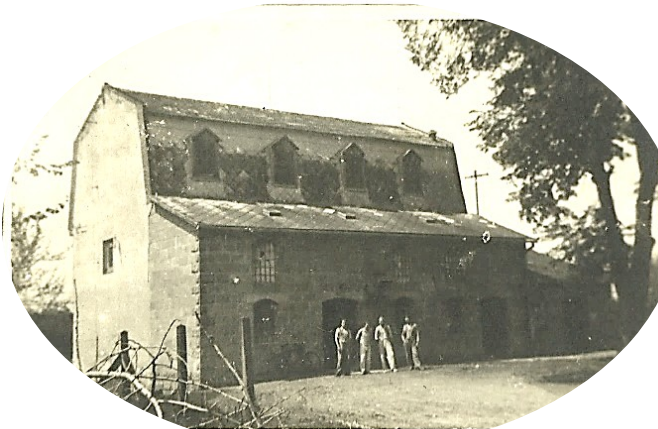
ha úgy tetszik novella

Készítette: Czesznak Lili
Iskola: Vajda Péter Evangélikus Gimnázium
Felkészítő tanár: Pécsváradi Antal

Egyszer volt, hol nem volt, de nem az Üveghegyen és az Óperenciás-tengeren túl, hanem csak a tejjel-mézszel folyó Magyar Királyságban. Itt élte életét két magyar család az említett Magyar Királyság észak részén.

Az egyik a festői kisvárosban, Zselízen, ahol az atya, a szegény és szelíd katolikus Sándor a helyi téglagyár gépésze volt. Aztán jött a nagy háború, s a tejjel-mézszel folyó kánaánon kívülre kerültek. Éltek magyarként, gyermekeinek száma meg sem közelítette ugyan a rosta lyukainak számát, de az egyik lánya, aki a keresztségben nevét Árpád-házi Szent Erzsébet után kapta, szépséges szép lánnyá serdült. Kijárta a polgári iskolát, ami után a városi postahivatalban lett postás kisasszony.

A másik család az ezüstösen kanyargó Garam folyó mentén élte a molnárrok mindennapi életét. Jónás molnár nyakas kálomista és nagy kossuthista volt, adakozott temploma és a száműzetéséből holtában

hazatért kormányzó mauzóleumára is. Aztán jött a nagy háború, s a tejjel-mézszel folyó kánaánon kívülre kerültek ők is. Fia, Lajos hazakeveredett a vérontásból, éltek magyarként, a gazdaságot szorgos munkával gyarapították, a vízimalmot lecserélték takaros elektromosság hajtotta malomra.

Ekkor született meg Lajos fia, akit az elvesztett haza ellenére „csakazértis” a honszerző magyar vezér, Árpád apánk után neveztek el. Kora gyerekkorától gyakorolta a molnár mesterséget, valóságos ezmester lett belőle, élt-halt a gépezetekért.

Az új ország új urai, először Tomáš, majd Eduárd „király” megtúrték magyar alattvalóikat, mert az adót időben befizették a kincstárba, iskoláikat templomaikat maguk tartották fenn, hát mi a fene bajuk lett volna velük.

Hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, Erzsébet és Árpád szépen felnőttek, mikor is az ifjú molnár betévedt a zselízi postára, s megpillantotta a csodaszép postás kisasszonyt, csaknem elfelejtette, miért is küldték. Ettől kezdve alkalmanként találkoztak, Árpád hazakísérte szíve választottját, aki illendően be is mutatta őt családjának. Az ifjú hol lóháton, hol motorbiciklivel jelent meg az öreg gépészéknél, majd engedéllyel elvitte magukhoz a lányt viszont bemutatásra, az új hatalmi körülmények ellenére mindig ezüstös fényű Garam partjára, Tőrébe. Volt nagy öröm mindkét családban, hogy a fiatalok ilyen szépen egymásra találtak. A nagy örömet az is tetézte, hogy a magyarországi magyarok kormányzója visszacsatolta országához azt a búbajos felvidéki részt, Erzsike és Árpád és családjaik ismét igazi magyaroknak érezhették magukat.

De valahol valaki vagy valami, de biztosan nem az Isten, megirigyelt ekkora földi boldogságot, s hatalmas háborút támasztott a világban. Erzsike sűrű könnyhullatások közepette búcsúztatta a fess Árpádot, mivel őt a Kormányzó Úr a seregébe hívatta.

Keserves idők következtek, a muszkák áttörtek a Kárpátokon, előbb Tőrért érték el, szét is lőtték az életadó malmot, utána következett Zselíz, ahol a téglagyárat bombázták le. De jó az Isten, mert Árpádot életben hagyta, fogságba, „málenkij robotra” se hurcolták el. Örült a két család egymásnak, a nagy szerencsájüknek, a többit meg sok munkával, Isten segedelmével rendbe hozzák majd.

Azonban visszatért Eduárd „király”, visszavette az ő országát, megígérte, aztán a nép nyelvén róla elnevezett dekretumokban ki is adta, hogyan fogja ő megtanítani az elbitangolt magyarjait kesztyűbe dudálni. Lett is nagy félelem a felvidéki magyarok közt! A két család leginkább

Jónás bácsit irigyelte, akit az Úr kegyesen magához szólított, s nem kellett megélnie az Eduárd és tanácsosai teremtette földi poklot.

Ennek a pokolnak különböző bugyrai voltak. Erzsikének egyik napon azt mondták a helyi hatalmasok, hogy nem dolgozhat a postán, mert magyar polgársági papírjai vannak.

A másik napon édesanyja megkérte:

- Menj el lányom a boltba egy kis lisztért, hadd süssek kenyeret nektek!

El is szaladt a leányzó, mindig oda jártak vásárolni. A bolt előtt kígyózó volt a sor, de háború után már csak így szokott lenni. A várakozók kilökték maguk közül, a sor végére küldték, a miéltre csak annyit válaszoltak:

- Mert magyar vagy! Egyébként is „Mađari za Dunaj!”.

Fájt a dolog, de így még lehet élni – gondolták. Azonban suttogva egyre szörnyűbb hírek keltek szárnyra. Az országban embereket mészároltak le, temettek gödrökbe, mert magyarok vagy burkusok voltak. Valaki azt is tudni vélte, hogy az egykori magyar koronázó város határában is történt ilyen éppen magyarokkal. Egyre nagyobb lett a csend és a félsz a magyarok között, de ezt akarta Eduárd. Aztán az a hír is terjedt, hogy a katonák falvakat, kisvárosokat kerítenek be, és a férfiakat az ország legtávolabbi végébe hurcolják, ahonnan az addig ott élt burkusokat kergették el. Hej! – lett is nagy félelem Zselízen és Tőrén, de újból bebizonyosodott, jó az Isten, legalább az itteni magyarokra vigyáz. Aztán nagy gonoszul Eduárd emberei felkínálták, ha valaki eddig magyar volt, holnap szlovák lesz, akkor nem lesz mészárlás, elhurcolás, lesz jog, lesz minden mi szem és száj ingere. Összeültek a családok, hogy most mitévők legyenek. Megszületett a jó magyar nyakas döntés: A hit, a magyar lét nem ing és nem gatyá, hogy naponta cseréljük! Ez nem lehet alku tárgya!

No meg is lett a büntetésük! Erzsike és Árpád esküvőjét úgy tartották meg, hogy a tőreiek kezében már ott volt a Magyarországra való kitelepítési fehér papíros, amit lakosságcserének hazudtak a hatalom képviselői. Erzsi

azzal, hogy férjhez ment választottjához, azzal rá is vonatkozott a végzés, míg szülei és testvérei Zselízen maradhattak.

Aztán jöttek a vagonok, marhavagonok, mert a magyar kérdés már csak vagonkérdés volt. Sor került Jónás özvegyére, Lajosra és feleségére Gizellára, és az ifjú párra. Jöttek, jöttek, csak jöttek, míg nem megérkeztek egy alföldi községbe. Körülnéztek: folyó még lett volna, de valahogy sápadtabbnak tűnt a Körös, mint az ezüstös Garam, a Nap sem sütött olyan fényesen, mint otthon, viszont nem láttak hegyet-völgyet, csak sík pusztaságot, rajta tanyákat. Csóválták a fejüket, de Lajos kiadta a parancsot: dolgozni, dolgozni, majd malmot építeni!

Minek folytassam, jöttek Mátyás –, de nem az igazságos – évei, ami otthonról maradt, amit itt teremtettek, mindből kiforgatták őket.

Éltek, ahogy a többiek, az öregek sorban haltak, Erzsí és Árpád egyre ritkábban látogatott haza, megszokták, de nem megszerettek itt. Megszületett egyetlen örömük, a lányuk, neki már ez a haza, az otthon, de benne él az ősök fájdalma. Hogy igazság és rend legyen az emberi történelemben, a kitelepített magyarok lánya hozzáment egy ki nem telepített „sváb” fiához. Így éltek négyesben, majd öten lettek, de aztán Erzsí és Árpád is követte az öregeket az idegen

földbe, ami legyen könnyű nekik!

Ha ez igazi mese lenne, azt mondanám: itt a vége, fuss el véle!
Mivel ez rémmese, azt mondom kedves olvasóm: itt a vége, gondolkodj el végre!